

orfelija

vesna krmpotić

DOBRO VEČE

Dobro veče, udovi već trudni.
Dobro veče, umori i sjete.
Mrtva krila, krila što još lete.
Dobro veče, trude uzaludni.

Dobro veče, nogo koja hrmaš.
Dobro veče, svi koji ste budni
zbog ljepote i znakova čudnih.
Dobro veče, istino u nama.

Dobro veče, odložena vrećo,
tijelo naše, sa svim zakrpama.
U nesreću zakrinkana srećo,
dobro veče, do novoga dana.

Dobro veče, ispruženi dlane.
Je l večeras sutra ili lanje,
isti nam je zakon, ista karma:
primanju je roditelj davanje.

Neka dobro veče rosom padne
na spržene, goropadne, gladne.
Na razgovore gorke, neuljudne,
na pjane riječi i na misli bludne.

Dobro veče, nogo koja hrmaš.
Dobro veče, istino u nama.
Dobro veče, ispruženi dlane,
večeras je i sutra i lane.

Reci riječ i ozdravi, izliječi
krvnika od žrtve koja kleči.
Zbog prijesnih želja i bjesova meša,
sidi, rosno naše, sa nebesa.

Dobro veče, duše blagovjesne.
Vi pehari vrhom pune pjesme.
Blagovijest, oj pokoljenje griješno.
Mi smo svi vi širom svijeta, sve smo

što vidimo slutnjom ili svjesno.

Blagovijest, o stanovnici lijesa.
Dusi zrača, eterna tjelesa.
Svima koji za nas kažu: jesmo,
neka je večeras blagovjesno.

PJESNICI

U cokulama od šutnje
stupamo rječitim putem.
A u kočiji riječi
jurimo k nijemoj rijeci.

Pod cokulama od šutnje
zemljine jeke tutnje.
Putuju brda i vode
kuda ih uši vode.

Lebdimo kao sveci
u blaženom vrhu zraka.
Trgne nas škripa mraka
i tijelo ko lanac zazveči.

Jer mi smo stvorenja laka
u cokulama od blata.
Hrani nas muzika lutnje,
brani nas toljaga šutnje.

Nitko nas ne razumi je
i nitko nam prijatelj nije.
Samo nam rekoše ići
gdje riječ ne može stići.

Samo nam rekoše prijeći
rijeku zvjezdane mliječi,
na splavi od krhkih riječi.
I vratiti se, i reći.

IMA LI MJESTA U TEBI

Ima li mjesta u Tebi
za moju daljinu od Boga?
Ima, naravno, ima.
Ima i dalje od toga.

Ima li mjesta u Tebi
za moju neslogu s Tobom?
Ima i žešće od toga:
prosvjed kandžom i rogom,

kopljem, kopitom, bodljom,
i rat kolijevke s grobom.
– Ima li mjesta u Tebi
za odah i primirje s Tobom?

Ima, naravno, ima.
Ima i više od toga:
odmor od Tvoga i moga,
zbra, primirja, spora,

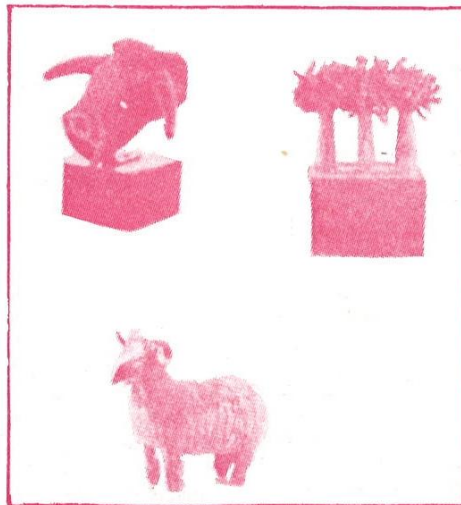
od mjere, sumnje i vjere,
od gdje, zašto i kuda,
od sve, uvijek i svuda.

A ima li u Tebi mjesta
za mjesto izvan Tebe?
Kaži, pokaži ga, ako
imaš i nešto takvo.

Kad val, opijen krestom,
zaboravi da je voda,
tamo je, tamo to mjesto,
tamo je, tamo ta zgoda.

Ali je utaman tamo.

Jer milijun i jedna mreška
piše po leđima vode
ljubavno stanje slobode
od ovog i onoga mjesta.

ORFELIJA

Mjesečevo staklo krto,
paviljon od ametista,
i još tristo takvih blista
prikaza u šetnji vrtom –

I opijum carski, frula,
ljulja i put i busen,
a kaleži bijelih draži
lebde u visini usne.

Idem vrtom ko sjen danja.
Bez čuđenja, bez osvrtanja.
Znam da koracaš za mnom,
al ja Ti se naprijed klanjam.

I znam, vidim gdje preda mnom
nabori prizora šu
zadrhtali u svom času
ko zastor prije podizanja.

ŽALBA

Zašto je tako kako nije?
Što nije onako kako jest

Podršku daju frula i brijest,
živci, koža, pod kožom rebro;
sunčevo zlato, lunino srebro.

Samo misao ne zna, ne umije,
htjeti pitati od sebe mudrijeg:
stati u red za veliku vijest.

Kad će već biti kao što jest?
Dokle će biti kao što nije?

OČENAŠ

Oče naš i majko, dijete naše,
mi smo se pod ovim pjanim krovom
nadostili bola do dna čaše:
do radosti ga pijuć, uvijek s ovom
istom željom, usnom vazda novom.

Opismo se i brojem i slovom,
i molimo Te: odriješ nas žeđe,
oče prijatelju, da sve rijeđe
točimo iz vrča zlatokovnog.

Oče naš i dijete, majko naša,
Ti si s nama pio, pila, pilo
kada nam je najžednije bilo;
budi s nama i ovoga časa
kad lomimo čašu rukom glasa.

ROSNO NIŠTA

Sa svakim listom koji pada
ja se nadam onom istom
što mi je nada
kad taj isti list prolista.

Isto je to što ištem, isto,
i sred rasta i usred pada;
da, zaista,
od časa je i mjesta čisto,

osim od ovdje i od sada.

Ono isto što me ište
od zelenog do žutog lista,
kao nagli vid zablista
i nađe me, iznenada,

u velikom, rosnom ništa.

CVIJET PLAV, LILIJA OD VODE

Cvijet plav, lilija od vode,
probode glavom opnu tihe lokve,
ko misao granicu slobode.

Cvijet bijel, lilija od mulja,
okomita žudnja za čistoćom,
od mirisa vlastitog se ljulja.

I zemlja se, sunce, mjesec rodi,
oplodi se i žitno i voćno,
krene vrijeme – kolobar na vodi.

A uveče, u čašku joj stanje
pčela sunca, vjetar, san i plamen,
i umor na sve četiri strane.

I latice se sklope oko plijena,
i peludna, medna vasseljena
spozna da je dobrovoljno nema.

SJEĆANJE

Lanjska na vodi mreška
kuca o sluh od pijeska,
moleći da joj se prostre
u izbi za kasne goste.

Sutrašnji ćurlik se smejšta
u nebo davnoga glasa;
jer vrijeme je pjena mjesta,
mjesto je sjena časa.